

Мария Илиева

Докосване

По-нежен от майска роса,
по-топъл от утринен лъч,
ме погали сега с очи...
Усетих. И цяла потръпнах.
Позволи ми, макар и за миг,
да те стигна плахо със пръсти.
Затвори, като мене очи.
Нека слънцето всичко да каже.
Искам, като вятърът въвн,
да стенеш под моите устни.
Ти си моят син небосклон,
в който е пълно с птици.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10079>]